

Arrest

nr. 93 667 van 14 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE loco advocaat K. JONCKERS en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 18 april 2011, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 23 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 24 mei 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een sjiitische Hazara te zijn, afkomstig uit het dorp Alikhani, district Surkhi Parsa, provincie Parwan, waar u ook altijd gewoond hebt tot uw vertrek naar Kabul, twee maanden voor u Afghanistan verliet. U ontmoette S. N., een meisje wiens familie gronden bezat naast uw gronden, u werd vrienden met haar en besloot na 6-7 maanden om met haar te trouwen. Uw moeder ging haar hand vragen aan haar vader. Het meisje is echter ismaëliet en wilde wel met u trouwen als u ook ismaëliet zou worden. U ging akkoord, het was voor u eender. U zei aan haar vader dat u akkoord was om ismaëliet te worden. Dan kon u trouwen. Uw oom aan vaderszijde ging niet akkoord, maar u trouwde toch, 20 dagen nadat uw moeder haar hand had gevraagd. Het huwelijk vond plaats in mizan 1381 (omgezet naar de westerse kalender september-oktober 2002). Na het huwelijk werd u geweerd op feesten van de Karizak (uw stam) in uw dorp. Twee maanden later ging u naar de stad Kabul met uw vrouw, waar jullie in een huis van uw schoonvader verbleven. U zocht er werk en een andere woning. Op een dag werd er van op de muur van het binnenhof op u geschoten, maar de daders raakten u niet; de burens riepen en de schutter(s) liepen weg. Uw schoonvader en moeder zeiden dat het beter was dat u het land zou verlaten. U vertrok in december 2002, verbleef vier maanden in Turkije, en daarna acht jaar in Griekenland waar wel uw vingerafdrukken genomen zouden zijn maar u geen asiel aanvraagde. U had er een rode kaart die u om de zes maanden moest verlengen. U verliet tenslotte Griekenland, en kwam in België aan op 18 april 2011. U hebt er de dezelfde dag asiel aangevraagd.

U legt volgende documenten voor als staving van uw asioldossier: 4 foto's (1 van uw vrouw, 2 van uw moeder, 1 van uw zus, moeder en broer), verslag van de therapie die u opstartte bij psychologe Hilde Genetallo, proces-verbaal van verlies van Afghaanse identiteitsdocumenten wegens inbraak, brief van de ambassade van Afghanistan in België die stelt dat het niet mogelijk is voor u om uw originele geboorteakte in Afghanistan te halen, een nieuwe geboorteakte afgegeven door de consul van Afghanistan op 21 februari 2012.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uw relaas in verband met uw subjectieve vrees voor uw familie omwille van het feit dat u ismaëliet geworden bent, is ongelooftwaardig.

U beweert dat u ismaëliet zou geworden zijn om te kunnen trouwen met een meisje uit uw dorp. Dit is op verschillende punten niet aannemelijk. Dat u ten eerste dit meisje zelf zou hebben kunnen uitkiezen om mee te huwen, nadat jullie al enkele maanden vrienden waren door elkaar bij de akkers tegen te komen, is op zich al zeer vreemd te noemen in de Afghaanse maatschappelijke context, waarbij huwelijken traditioneel gearrangeerd zijn en contacten tussen ongehuwde mannen en vrouwen niet geoorloofd zijn (CGVS p. 3 en 14-15). In die culturele context is het al bevreemdend dat uw moeder zomaar zou zeggen dat u zelf uw partner moest kiezen, zeker wanneer u beweert dat in uw regio sjiieten en ismaëli's niet met elkaar omgaan (CGVS p. 3, 13-14). Dat u dan zo snel (CGVS p. 4) akkoord ging om ismaëliet te worden, zonder zich te informeren over deze godsdienst (CGVS p. 10), terwijl u bovendien weet dat in uw regio de sjiieten niet graag omgaan met de ismaëlieten (CGVS p. 13-14), is toch merkwaardig. Uw toekomstige schoonvader, die eveneens zou moeten weten dat dit huwelijk voor problemen zou kunnen zorgen, en die, als welvarend man (hij heeft een huis in Kabul – CGVS p. 9) even gemakkelijk een partner voor zijn dochter had kunnen vinden onder de gemeenschap van de ismaëlieten (er is een hele wijk ismaëlieten, dus er zal wel een mogelijkheid zijn om een andere man te vinden – CGVS p. 3), gaat ook wel verbazend makkelijk akkoord om zijn dochter uit te huwelijken aan een iemand die wel stelt zich te bekeren, maar zich verder niet in dat nieuwe geloof verdiept (CGVS p. 4). Gezien een dergelijk huwelijk in uw dorp nog niet zou hebben plaatsgevonden, mag verwacht worden dat er toch wat meer over nagedacht zou geweest zijn (CGVS p. 15). Als zijn dochter het bovendien ook zelf belangrijk vindt om een ismaëlitische man te trouwen, is het ook vreemd dat ook zij zo makkelijk akkoord gaat om met een bekeerling te trouwen (CGVS p. 3).

U gaat bovendien met dit plan om te trouwen door, ook wanneer uw oom (die het familiehoofd is gezien uw vader al overleden is) en uw stam hier duidelijk niet mee akkoord gaan (CGVS p. 3-4). Dat u en uw moeder hiermee ingaan tegen diegene die in uw gezin de beslissingen neemt (CGVS p. 3 en 5) is in de Afghaanse context, en zeker gezien u zelf geen eigen job en dus geen inkomen hebt (CGVS p. 7), eveneens zeer merkwaardig te noemen. U beweert dat noch u, noch uw vrouw dachten dat

de problemen zo erg zouden worden. Dit is niet overtuigend, gezien enerzijds uw oom duidelijk tegen jullie huwelijk gekant was, en er anderzijds in het dorp weinig contacten zijn tussen ismaëlieten en sjiïeten, zelfs als ze buuren zijn (CGVS p. 13 en 14). Het is echter opvallend dat u, behalve het feit dat ismaëlieten anders bidden en alcohol mogen drinken, niet veel 'slechte dingen' over de ismaëlieten kan vertellen, terwijl u wel beweert dat er 'nog veel slechte dingen' zijn (CGVS p. 13-14). Verder is het bevreemdend dat uw echtgenote in die maanden dat jullie met elkaar praatten, u niet meer informatie gaf over het ismaëlisme, gezien het belang dat ze blijkbaar aan haar godsdienst hechtte. Volgens u wist ze 'alles' over de verschillen tussen het sjiïsme en het ismaëlisme, maar u kan behalve het drinken van alcohol en het anders bidden geen concrete voorbeelden van deze blijkbaar belangrijke verschillen geven. Uw echtgenote kon u ook niet vertellen waarom ze niet van het sjiïsme hield (CGVS p. 9). Noch in de 20 dagen nadat uw moeder haar hand vroeg en u akkoord ging om ismaëliet te worden (CGVS p. 10), noch in de twee maanden dat u nog in het dorp verbleef (CGVS p. 11), noch in de twee maanden dat u in Kabul verbleef (CGVS p. 11), hebt u zich geïnformeerd over de godsdienst waartoe u zich bekeerd had. Zelfs toen u in Kabul was, en dus ver verwijderd van uw familie en stamleden met wie u problemen kende, deed u niet de moeite om naar de ismaëlitische moskee te gaan (CGVS p. 9). Dat u op zoek was naar werk en een huis is niet afdoende als uitleg. U stelde blijkbaar uw kennisvergaring over het ismaëlisme alsmaar uit, terwijl het toch logischer zou zijn mocht uw schoonvader u verplicht hebben om toch iets over het ismaëlisme te leren vooraleer u zou trouwen, om er zekerder van te zijn dat u zich ook zou bekeren en de eventuele kinderen ook correct zou opvoeden. In een context waar de kinderen de godsdienst van de vader overnemen, is het toch noodzakelijk dat u weet hoe u uw kinderen dan op ismaëlitische wijze moet opvoeden.

U kent daarnaast wel de naam van de huidige imam van de ismaëlieten, en de naam van hun samenkomstplaatsen (CGVS p. 9 en 12), maar verder geeft u zelf toe er niet veel van te weten (CGVS p. 10). U beweert dat u enkel weet dat ze slechts 1 keer per week bidden, terwijl ze drie keer per dag bidden zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd (CGVS p. 10 en documentatie). Gevraagd naar wie de vader van Ismael is, vraagt u zelf wie Ismael, is nochtans de belangrijkste imam voor de ismaëlieten (CGVS p. 11). Het is duidelijk dat u zich totaal niet interesseert voor de godsdienst waarnaar u zich bekeerde, en die u in moeilijkheden zou gebracht hebben bij uw familie en stam. U beweert dat u in Kabul beschoten bent, en de aanvaller(s) niet kon herkennen, maar er wel zeker van bent dat het te maken heeft met uw huwelijk (CGVS p. 13). Dan is het toch wel merkwaardig dat u geen klacht neerlegt bij de politie in Kabul, met als reden dat u niet weet tegen wie u klacht zou moeten neerleggen (CGVS p. 15). Uw verklaring dat u zich hebt bekeerd tot het ismaëlisme omwille van uw huwelijk wordt derhalve als ongeloofwaardig beschouwd. Daaruit volgt dat ook aan uw onmiddellijke vluchtaanleiding, de moordaanslag in Kabul, geen geloof kan worden gehecht.

Uit uw verklaringen kan derhalve niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk.

Verder zijn de voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kunnen ombuigen. Uw geboorteakte uitgegeven door de consulaire dienst van de ambassade van Afghanistan in België toont hoogstens uw identiteit en nationaliteit aan, wat niet ter discussie staat. Wat betreft het door u voorgelegde medische attest, dient te worden gesteld dat dit geen ander licht werpt op de inschatting van uw asielmotieven. Na analyse van het gehoorverslag dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd en duidelijk zijn (bvb. wanneer u het over uw herkomstregio hebt, zelfs al bent u er al lang geleden vertrokken - CGVS p. 4 en 12). Er dient dan ook te worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen. Dit attest geeft geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden. Bovendien mag verwezen worden naar de algemeenheid van dit attest. Het is enkel een verslag van een intakegesprek, waarin de psychologe enkel noteerde wat u als problemen vermeldde, en doet geen enkele uitspraak over een eventuele diagnose of pathologie. Het is bovendien vreemd dat deze intake pas in januari 2012 is gebeurd, terwijl u al in april 2011 bent aangekomen in België. Ook de foto's van respectievelijk uw vrouw, uw moeder (twee foto's), en uw moeder met uw broer en zus, kunnen niets aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas veranderen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in

Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, meer bepaald in het district Surkhi Parsa, te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)" dd. 14.10.2011 blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan verslechterd is ten opzichte van het jaar 2010 toen Parwan beschouwd werd als de veiligste provincie grenzend aan Kaboel. De provincie Parwan wordt op dit moment echter nog steeds gerekend tot de meer stabiele provincies rond Kaboel. Hoewel er zich een aantal districten in Parwan bevindt waar melding gemaakt wordt van veiligheidsincidenten kunnen de meeste districten als rustig beschouwd worden. Wat het district Surkhi Parsa betreft dient opgemerkt te worden dat er geen melding wordt gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Surkhi Parsa in de provincie Parwan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Surkhi Parsa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Surkhi Parsa van de provincie Parwan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motivering; de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft immers op grond van een onjuiste

motivering besloten dat hem niet de status van vluchteling minstens de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend.

In een tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 1A van de conventie van Genève aan; er zijn immers geen objectieve elementen aanwezig die twijfel over de correctheid van de verklaringen van verzoeker zouden rechtvaardigen.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van het EVRM; hij verwijst naar rechtspraak van het EVRM die stelt dat het niet mogelijk is om een vreemdeling uit te wijzen naar een land waar een risico voor zijn leven bestaat hetgeen er *in casu* wel degelijk is.

In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker komt immers uit een provincie in Afghanistan waar een grote onveiligheidsproblematiek heerst. Verzoeker betoogt dat de beslissing van het Commissariaat-generaal intern tegenstrijdig is aangezien zij enerzijds stelt dat de situatie in Parwan sedert 2010 verslechterd is en dit met de terugtrekking van de internationale troepenmacht nog zal verergeren en anderzijds besluit dat aan verzoeker geen subsidiaire bescherming te verlenen gezien het UNHCR op grond van haar rapport van december 2010 niet heeft geadviseerd aan personen uit Parwan bijkomende bescherming te verlenen.

Verzoeker herneemt zijn verklaringen en betoogt dat het feit dat hij zich beroept op zijn problemen die zijn veroorzaakt door keuzes en gebeurtenissen die naar Afghaanse normen ongebruikelijk zijn doch die vanuit zijn standpunt geenszins laakbaar zijn, geenszins aantoon dat hij zou liegen. Verzoeker redeneerde op een "romantische" wijze, zag de gevaren niet en oordeelde dat zijn familie en het volk zijn keuze uiteindelijk wel zou respecteren, *quod non*. Verzoeker bevestigt dat hij zich niet in detail heeft verdiept in het ismaëlisme aangezien hij handelde met het oog op het huwelijk, de rest was voor hem ondergeschikt. Verzoeker heeft bovendien enkele maanden na het huwelijk Afghanistan effectief moeten verlaten zodat hij niet veel tijd had om via zijn vrouw details van de godsdienst te verkrijgen. Dat verzoeker tenslotte geen klacht indiende tegen de schutters bewijst niet dat hij liegt.

Verzoeker verwijst naar de proceduregids en rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen om te besluiten dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden verleend, hem de status van vluchteling dient te worden toegekend, minstens de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij heeft ondervonden nadat hij zich bekeerd had tot ismaëliet om te kunnen trouwen met een meisje uit zijn dorp.

Vooreerst is het niet aannemelijk dat verzoeker geheel tegen de Afghaanse culturele gebruiken in waarbij huwelijken traditioneel geregeld worden, zelf zijn bruid kiest. Dit klemmt des te meer nu verzoekers oom als gezinshoofd na het overlijden van zijn vader en ook verzoekers stam niet akkoord gingen met het voorgenomen huwelijk gelet op de verschillende religieuze achtergrond van verzoeker en het meisje. Dat verzoeker de gevaren niet zag en dacht dat zijn familie en het volk zijn keuze uiteindelijk wel zouden respecteren is in deze context dan ook niet aannemelijk temeer nu in de streek waar verzoeker uit afkomstig is, sjiieten niet graag omgaan met ismaëlieten en verzoeker hiervan op de was.

Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker die zich, ten gevolge van één van de voorwaarden voor zijn huwelijk, verbonden had om zich tot ismaëliet te bekeren niet beter bekend is met deze godsdienst. Zijn kennis dienaangaande is niet enkel uiterst beperkt maar op sommige punten zelfs helemaal onjuist. Zo beweert verzoeker dat de ismaëlieten slechts één keer per week bidden terwijl uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat zij drie maal per dag bidden. Verzoeker kan behalve het drinken van alcohol en het anders bidden geen concrete voorbeelden van de belangrijke verschillen geven tussen beide godsdiensten, niettegenstaande hij na zijn huwelijk nog vier maanden samenwoonde met zijn echtgenote alvorens Afghanistan te verlaten. Aangezien verzoekers echtgenote veel belang hechtte aan haar godsdienst kan er dan ook van uitgegaan worden dat zij hem in de maanden voor zijn vertrek veel bijbracht over het ismaëlisme. Dat verzoeker tenslotte zelfs niet weet wie Ismaël, de belangrijkste imam binnen de godsdienst is verhindert dan ook verder nog enig geloof te hechten aan verzoekers

verklaring dat hij zich bekeerd heeft tot het ismaëlisme om te kunnen trouwen met zijn huidige echtgenote. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat verzoeker na zijn vertrek uit Afghanistan nog acht jaar verbleven heeft in Griekenland zonder er ooit asiel aan te vragen. Deze vaststelling is dan ook weinig verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker die verklaart zijn land te hebben verlaten omdat hij vervolging vreest op grond van één van de criteria van artikel 1 A (2) van het vluchtelingenverdrag kan immers worden verwacht dat hij een verzoek om internationale bescherming indient van zodra hij hiertoe de mogelijkheid heeft.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt een schending op van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Echter, aangezien de feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er geen “zwaarwegende gronden” om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten “een reëel risico zou lopen” “de doodstraf of executie” of “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst” zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet.

Dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden verhindert niet dat zijn asielaanvraag wordt onderzocht in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat indien de veiligheidssituatie in de provincie Parwan verslechterd is ten opzichte van het jaar 2010 toen Parwan beschouwd werd als de veiligste provincie grenzend aan Kabul, deze provincie echter nog steeds gerekend wordt tot de meer stabiele provincies in de streek. Hoewel uit de informatie eveneens blijkt dat er in Parwan een aantal districten zijn waar melding gemaakt wordt van veiligheidsincidenten kunnen de meeste districten als rustig beschouwd worden. Met betrekking tot het district Surkhi Parsa, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn wordt nergens melding gemaakt van noemenswaardige incidenten zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin enige informatie bij waaruit zou blijken dat de analyse van de veiligheidssituatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt niet correct zou zijn.

Bijgevolg bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER